

den nuværende Lovgivning, som i saa rigt Maal giver Kommunalbestyrelserne Ret til at give Politiet den nødvendige Assistance; og naar det faaer den nødvendige Assistance til at overholde den nuværende Lovgivning, ere vi aldeles overbeviste om, at der ingen Dvst er. Det er den virkelige Grund; det er ikke nogen Sigthedstheori, som her er opffillet af denne Gruppe af Medlemmer, men det er, Alt veloverveiet, i Samfundets Interesse, at vi staa paa det Standpunkt, vi staa paa. Jeg skal med disse saa Tid, for ikke yderligere at fortsætte disse Forhandlinger, som vistnok have varet længe nok, som gjentagende gjøre opmærksom paa, at, naar vi stille os paa det Standpunkt, vi stille os paa, er det, fordi vi anse Samfundet for fuldt betrygget ved den nuværende Lovgivning.

Stær: Indtil det sidste mere almindelige Tilsvær har jo Diskussionen om Vndringsforlaget under Nr. 11 med tilhørende Underendringsforlag og Vndringsforlaget under Nr. 12 væsentlig dreiet sig om Forpligtelsen eller Ikke-Forpligtelsen til at løse Arbeidsbog. Jeg skulde ønske at berøre et andet Punkt i disse tvende Vndringsforslag, som ikke hidtil er blevet berørt. Jeg er nemlig fjernet fra begge disse Vndringsforslag ved en Del af det Indhold, som de have tilfælles, nemlig ved Reglerne om Hjemvisning og Hjemsendelse i Forbindelse med de dertil hørende Regler om Afholdelsen af Omkostningerne ved disse Politiforanstaltninger. I begge disse Vndringsforslag hedder det jo, at den, der streifer arbejdsløs om, uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, kan hjemsendes eller hjemvises af Politiet, og det foreskrives derefter, at denne Hjemsendelse eller Hjemvisning skal ske enten til hans faste Opholdssted eller i Mangel af et saadant til den Kommune, der efter de foreløbige Oplysninger, efter de Oplysninger, som maatte kunne indhentes, maa anses for hans Forsørgelsessted. Dertil knytter sig Reglerne i § 18, 2det Stykke, at Omkostningerne ved Hjemsendelse eller Hjemvisning af Indlændinge skulle udredes af den Kommune, til hvilken den Paagjældende er sendt. Denne § 18 indeholder ogsaa andre Regler om Afholdelsen af Omkostningerne ved deslige Politiforanstaltninger, med hvilke jeg forøvrigt ikke sympathiserer, fordi jeg her atter gjenfinder den efter mit Skjøn umotiverede Udligning over en Samling af flere Distrikter, som ikke have noget kommunalt Fællesskab, og som ikke have sælles kommunalt Styrelse, en Udligning, som endogsaa udstrækkes til Lærepenge, hvilke jo i Reglen udgjøre høist ubetydelige Beløb. Herom er jeg imidlertid afflaaren fra at udtale mig, da kun Vndringsforslagene foreligge til Behandling. Det 2det Stykke af § 18 kan man derimod ikke se bort fra, naar man vil udtale sig om disse Bestemmelser i Vndringsforslagene, som findes henholdsvis i 3die og 4de Stykke af Nr. 11 og i

den under Nr. 12 foreslaaede nye § 16, da Reglen om, hvilken Kommune der skal afholde Omkostningerne, er sat i unidabelbar Afhængighedsforhold af Reglen om, hvorhen den Paagjældende skal sendes, og forsaavidt maa jeg altsaa komme ind paa denne Enkeltbed i § 18. Jeg kan nu ikke finde nogen berettiget Grund til at paabyrde den Kommune, hvor den, der skal hjemsendes eller hjemvises, tidligere havde sit faste Opholdssted, Omkostningerne ved Hjemvisningen eller Hjemsendelsen; men endnu langt mindre kan jeg gaa ind paa det Besøede i at lægge deslige Omkostninger paa den Kommune, som mulig er den Paagjældendes Forsørgelsessted, men mulig ikke er det. Naar Noget streifer arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse at være i Besiddelse af Midler til sit Underhold, er han subsistentsløs og maa formentlig stilles i Række med Fattige; og derfor kan jeg ikke finde tilstrækkelig Anledning til at gaa bort fra den nugældende, jo ikke meget gamle Regel, at Omkostningerne skulle deles mellem Forsørgelseskommunen og Afsendelseskommunen, det vil sige, mellem den Kommune, som skal tage sig af den Paagjældende, fordi han ikke har Midler til Underhold, fordi han er tværgende, og den Kommune, hvor Politiforanstaltningerne mod den, der streifer arbejdsløs om, træffes. Denne Regel foretrækker jeg ubetinget for den, der fremkommer ved Vndringsforslagene under Nr. 11 og 12 i Forbindelse med § 18, 2det Stykke. Men selv bortset fra, at jeg ikke kan slutte mig til Reglerne om Afholdelsen af Omkostningerne ved Hjemvisningen eller Hjemsendelsen, saaledes som de fremkomme paa ansøgte Maade, forekommer det mig i alt Fald ikke rigtigt at se bort fra, at det samme Emne jo for Tiden er forelagt Rigsdagen til Behandling i et andet Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen. Det forekommer mig ikke heldigt, at det samme Emne behandles samtidig i tvende Lovforslag, der ere forelagte af tvende forskellige Ministre, og af hvilke det ene behandles i Folkethinget og det andet nu drøstes her i Landsathinget. I Lovforslagets Motiver er der ogsaa hentydet til, at der er Bestemmelser i nærværende Lovforslag og i Fattiglovsforslaget, som staa i nær Forbindelse med hinanden, men det tilføjer, at "Forbindelsen mellem disse Forslag dog ikke er stærkere, end at det her foreliggende Forslag med uvæsentlige Vndringer vil kunne sættes i Kraft, selv om hin Forudsætning — Forudsætningen om de tvende Lovforslags samtidige Ophøielse til Lov — maatte bryde." Betydningen af denne Bemærkning er mig ikke ganske klar; thi der var ogsaa en væsentlig Divergens mellem Lovforslaget, som det var forelagt, og Fattiglovsforslaget, og navnlig skal jeg minde om, at Fattiglovsforslagets § 59 jo indeholder en Række af Bestemmelser, der slutte sig til Forordningen af 10de December 1828, medens det foreliggende Lovforslag fuldstændig hæver samme Forordning.